

1.

Je zou kunnen denken dat het liefde op het eerste gezicht was. En je mag het idee krijgen dat ze het leukste, aantrekkelijkste meisje was dat ik ooit had gezien.

Dat ik wellicht een man ben.....? Niets van dat alles.

Ik voel me ook geen doorsnee lesbo –ik haat dat woord– ik ben gewoon een vrouw die van vrouwen houdt. Daar ben ik niet trots op en ik schaam mij er ook niet voor, het is simpelweg wie ik ben. Punt uit.

En doorsnee? Nou ja, dat wel, ik geef het toe.

En zij? Zij was alles behalve doorsnee, noch het prototype van mooi. Bij onze eerste ontmoeting was er bepaald geen vuurwerk. Geen *coup de foudre*.

Jammer, maar romantischer kan ik het niet maken.

Wat ze wél had waren ogen als bergkristallen en een welgevormd lichaam dat ze vakkundig had verminkt met sierlijke, kleurrijke tattoos en piercings. Niet mijn ding.

Toch zou ik het haar allemaal vergeven. Al was het alleen maar om haar uitdagende lach en haar 220volt aanraking die mij totaal kon verlammen.

Nee. Natuurlijk was het veel meer dan dat. Oneindig veel meer.

Alsof je iets herkent wat je niet kunt herkennen, omdat je het nooit gekend hebt.

Een levend kunstwerk dat in mij een soort oerhunkering deed ontwaken. Iets in mij aanwakkerde waarvan ik het

bestaan niet kende. Een stille belofte van meer en meer.
En dan nóg meer. Een wurgende onverzadigbaarheid.
Aan beleefdheden deed ze niet. Nee, *straight-to-the-*
point,

dat was haar stijl.

Vanaf het prille begin voelde ik intuïtief aan dat ze mij
zou slopen en ik had het er voor over. Hebben ze daar
psychologische termen voor? Vast wel.

Hoe dan ook, ik liep -min of meer- met open ogen
vastberaden bijna mijn eigen teloorgang tegemoet.

Ik, Aimée Diastella, toonbeeld van degelijkheid en
burgerlijkheid. Achteraf heb ik mij vaak de vraag gesteld
of ik het opnieuw zou doen.

Heel eerlijk...? Ik weet het niet, het gebeurde gewoon en
ik was er zelf bij.....

Maar laat ik beginnen bij het begin. Dat was –om precies
te zijn- op achtentwintig april, ruim een jaar geleden.

Het was een zeldzame voorjaarsdag. In meerdere
opzichten. De winter had nog maar enkele weken geleden
zijn witte huid verruild voor de kleurrijke lentebloesems,
die op hun plaats weer tersluiks over zouden vloeien in
het rijke zomerse gebloemte en gebladerte. Een ijverige
ober veegde de dauw van de terrastafeltjes en bereidde
een zonnige, drukke dag voor.

In het stadspark pronkten de bomen met hun eerste witte
en roze bloesems en ook daar kwam de gezellige drukte
aarzeland op gang. Er hing een vage geur van verse

wafels in de lucht. Nog even en de terrasjes zouden aangenaam zoemen van het geroezemoes en tussen het winkelende publiek zouden voorzichtig de eerste blote benen opduiken. Dat was nog geen maand geleden nagenoeg ondenkbaar geweest. Het had toen nog flink gevroren.

Het brutale voorjaarszonnetje zorgde voor gekartelde schaduwen van de hoge gebouwen die in haar weg stonden.

Kortom, geen dag die je leven zodanig kon veranderen dat het daarna nooit meer hetzelfde zou zijn. En toch.... Ken je dat gevoel? Dat gevoel dat er iets staat te gebeuren dat misschien een totaal nieuwe wending geeft aan je leven?

Ik geloof, achteraf, dat ik die dag zoiets dergelijks bespeurde bij mezelf....

En toch ben ik soms bang dat ik alles wéér zou doen, mocht ik ooit voor die keuze komen te staan. Ik zal proberen uit te leggen hoe dat bij mij werkte en vervolgens mag iedereen er zijn eigen oordeel over vellen.

Later die dag. Ik had lunchpauze van mijn werk als geriater in het Alexandria Medisch Centrum middenin de stad en had me een halfuurtje lekker genesteld op een bankje in het stadspark tegenover het ziekenhuis. Even geen zin in collega's met hun bekende verhalen over hun

keurige families, skivakanties, nieuwe aankopen en aparte patiënten.

Ik wou buiten de prille lente ruiken.

Ik had mijn broodje gezond verdeeld tussen mijzelf en enkele sterk geïnteresseerde eenden. Zeg maar hangeenden. Je kon niet in het park komen of ze zaten of lagen daar wel, in groepjes, ergens aan de rand van het water, langs de zilveren vijver.

Ik voelde de zon branden op mijn gezicht en de weerkaatsing van het felle zonlicht in het opspuitende water van de fontein middenin de vijver prikte in mijn ogen. Alsof er vóór mij iemand met een lasapparaat bezig was. In de verte hilde een baby. Rechts van mij hielp een opa zijn kleindochter bij het voeren van de immer gretige eenden.

Een meisje, met een veel te kort rokje voor de tijd van het jaar, liet haar hondje uit terwijl ze lustig erop los blaatte in haar gsm. Vast het nieuwste model smartphone, compleet met intelligenter scherm en nóg snellere verbinding. Misschien had ze er een halve nacht voor in de rij gestaan, zoals sommige idioten. Zou dat ding haar gelukkiger maken?

Ik moest even gniffelen om mijn vooroordelen.

Ik nam nog een laatste hap van mijn broodje en bedacht al kauwend, met enige tegenzin, dat de plicht mij weer riep. Ik peuterde een laatste stukje sla tussen mijn kiezen uit en kwam loom van het bankje af, mikte mijn afval in de prullenbak ernaast en kuierde rustig richting

parkuitgang. In de overgang van zon naar schaduw zag ik even alleen maar zwarte vlekken voor mijn ogen en zo kwam het dat ik pardoes tegen haar op botste.

‘Kijk uit waar je loopt, bitch! Ik heb die milkshake niet gekocht om er mijn kleren mee te wassen. Tjeezess!’

De allereerste tekst waar ze mij op trakteerde en ook de eerste keer dat ik in haar bergkristallenogen keek. Wat schitterden ze fel toen! Haast fluorescerend. De zwarte wolken trokken langzaam weg voor mijn ogen en mijn blik werd even naar haar lichaam getrokken dat –dankzij de volop aanwezige tattoos op de zichtbare gedeeltes- bij mij de associatie oproep van een wandelende kerstboom. Ze rook naar zoete aardbeien.

‘Sorry’, mompelde ik, enigszins van mijn stuk gebracht door haar verschijning en haar felle reactie. ‘Ik had je niet gezien.’ *Lekker intelligent antwoord. Dat zeggen ze altijd.*

‘Nou, volgende keer beter uitkijken hè.’ Haar felheid was net zo snel verdwenen als ze opgekomen was en ze veegde met haar hand vol ringen onhandig de gemorste milkshake van haar topje. Ze nam me nog eens van boven tot onder op, liet een afkeurend ‘ssshhhh’ horen en draaide zich prompt om. Onder het topje zag ik een grote tattoo vanuit haar jeans opstijgen tot halverwege haar middel. Een vlinder of zoiets. Haar blote armen waren

helemaal bezaaid met plakplaatjes. Haar babyroze haren wapperden tot ruim over haar schouders. Wat een type!

Misschien zou ik haar wel